

Flautul

Michel Cassir (Franța)

Traducere de Ela Jakab

Flautul leagă orologiul vântului de lemnul prin care urcă seva. Flautul, râu care ia ființă
Din întunericul muzicii, ca să întârzie aflorimentul zorilor iviți lent, cu parfumul lor necunoscut păsărilor.
Din adâncul zorilor, din marea lor singurătate
S-a ivit o ființă. Prin lăuntru ei trec divinități care nu anunță
Niciodată revelații cu sunete de trompetă.
Flaut lung și subțire ca o prințesă a munților după o experiență îngrozitoare.
Epopoe a unui piept imens, arenă a încleștărilor
Dintre noapte și demonii memoriei.
Flaut care respiri mereu același aer,
Fără să închizi vreodată portalul hazardului.
Flaut pentru genunchii care urcă până acolo unde atingi
Îmbrățișarea în candoarea ei și strigătul fără voce.
De câte ori cercul morții mele a fost țesut și rețesut de flaut, cu ecoul său plin de vietățile serii.
Flaut al celor ce se pregătesc pentru marele vis al indianului
Adormit într-o armură plămădită din munți.
Flaut al sufletelor care fug spre culmi ale bucuriei,
Pogori de sus și te așterni pe o pajiște a înfrigurărilor biblice.
O Biblie cu toate liturghiile viitorului și toate fulgerările

în goana ochilor ademeniți de frunzișuri îndrăgostite.
Iubire de întunecimi care absorb scânteii și din care
Prind viață glasuri stranii ale somnului.
Flaut, tu pătrunzi ca un străin
În camera de odihnă a florii albe, de nimeni atinsă.
Ești frumos ca o punte ridicată în mijlocul
Peisajului tăcut, între buze înfiorate.
Atingerea e dincolo de sentiment, pecetluind
Mereu corpul subțire de lemn care cântă
Pentru a conjura îngustimea anotimpurilor.
Un anotimp îndrăgostit de lentoarea
Care duce cu sine circumvoluțiunile flautului.
Ca o respirație înnebunită de absență. Și, singură
Populează timpul vârfurilor rotitoare deși nu e
Încredințată niciodată vântului de cîntărețul la flaut.

Eu nu mai sunt o busolă atâta timp cât flautul mă cutremură și mă orbește.
Omul nu e prezență decât în alergarea tăcerii locuite de murmure și sărbători.
În ceața din înalțuri, flautul a cântat premoniția unei rătăcirii într-o altă rătăcire.

Umărul și coapsa celui ce iubește traversează tenebrele pentru a umezi corpul sonor.
E ascensiunea muntelui ignorat. Cerul care ascunde cerul și celui care orânduiește căile.
O filosofie a țăranului în marginea furtunii, o re-creație a seninătății, o prelungire a pământului. Flautul, iarăși flautul, ne va face să credem că timpul e o curbă mistică.

Pessoa

Nimeni, polaritatea nopții urcă
De parcă ar șerpui un spirit fără origini.
Nimeni, rezonanța și uitarea de sine sună
Ca un trib de vise în transumanță.
Nimeni, golul hărților la răscruci de destine.
Nimeni, secrete vrăjesc tăcerea,
Pași lasă urme în suflul pierdut,
Un banc de nisip în iluzie, zeul în demon.
Nimeni, vremuri debusolate.
Nimeni nu bea până la propria dispariție
Într-un alter-ego care urcă creste de munți călare
Doar pentru a pieri în ecoul unui alt nimeni.

Casa Memorială "Ciprian Porumbescu"

Pagina 11 (Turnul Artelor):

Vasile Macoviciuc,
Pădurea surdă

<http://www.ascedu.ro/revista.html>

Traseul de lectură:

